

Profily nedemokratických EU zločinců, pardon...představitelů

- CZ24 News | 23. března 2020

EU: Proč si to myslet? Protože čelní představitelé EU se se svým postojem k demokracii ani netají. A stále přitvrzují, jelikož se od uplatňování principu „rovnějších mezi rovnými“ v evropských institucích posouvají k aplikaci zásady „rovnějších nad nerovnými (bezprávnými)“ – kterými jsou zejména kritici současné podoby směřování evropské integrace.

Toto „pravidlo“ lze dokumentovat třeba na příkladu chování a přístupu unijních mainstreamových elit v Evropském parlamentu k poslancům zvoleným sem v roce 2019 za konzervativní vlastenecké strany a sdruženým ve frakci Identita a demokracie (a označovaných striktně za populisty, extremisty, xenofoby či fašisty), na které byla vyhlášena klatba a kolem nichž zde byl vytvořen tzv. cordonne sanitaire“ (resp. jakási karanténa či izolace).

Oproti mnohaletým zvykům jim je upíráno právo na jakékoli zastoupení v desítkách europarlamentních výborů, komisí či delegací. Nikdo z ostatních frakcí nebo funkcionářů s nimi oficiálně nekomunikuje (leda, když potřebuje jejich hlasy při kandidatuře do vyšších funkcí v EP nebo Evropské komisi) a jejich členové musí neustále vzdorovat šikaně v každodenním životě. Naposledy ve známé cause zákazu používání národních vlajek v jednacím sále. Přitom se jedná o demokraticky zvolené europoslance, kteří v mnoha případech mají výrazně silnější mandát než ti, kteří je takto ztracují.

V Parlamentním shromáždění Rady Evropy ve Štrasburku dokonce poslanci vlasteneckých stran (AfD, Lega, FPÖ, SPD a dalších) nesmějí vytvořit vlastní skupinu (poslaneckou frakci), přestože jednoznačně splňují požadovaná kritéria, jak co do počtu zúčastněných stran, tak co se týče počtu států, ze kterých (tyto strany) pocházejí – protože prý „nedostatečně vyznávají evropské (rozuměj ty nové, správné, liberálnědemokratické) hodnoty“. Je opět příznačné, že všechny ostatní strany a frakce toto pošlapávání jednacího řádu a demokratických principů (kterých mají jindy plná ústa) nechává zcela chladnými, přestože jsme všichni byli ve svých zemích zvoleni v řádných demokratických volbách: „Když si přišli pro mého souseda, mlčel jsem...“

„Brexit je selháním Evropské unie. Je třeba se z toho toho poučit a hluboce Evropskou unii reformovat. Tak, aby se z ní stala skutečná Unie, Unie povinností, platných absolutně pro všechny – bez možnosti se některých z nich se neúčastnit, bez rabatů, bez výjimek. Teprve pak může hájit své zájmy a své hodnoty.“

Guy Verhofstadt (poslanec Evropského parlamentu, dlouholetý předseda europoslanecké skupiny Aliance liberálů a demokratů pro Evropu (nyní Renew Europe))

V souvislosti s připravovanou Konferencí o budoucnosti Evropy, která odstartuje pod taktovkou Evropského parlamentu a Evropské komise 9. května, často slyšíme fráze o potřebě demokratizace Evropské unie. Potenciální předsedající této Konference, již zmíněný belgický eurofanatik Guy Verhofstadt, nedávno prohlásil i to, že Brexit se uskutečnil ne proto, že by v EU bylo málo demokracie, ale proto, že demokracie v EU bylo příliš mnoho a že napříště nesmí mít státy žádné takové možnosti („no opts in, or opts out“).

Tak je v EU demokracie mnoho nebo málo? A jak je to vlastně s úrovní, stavem a přítomností demokracie v EU dnes? Podívejme se tedy na otázku demokracie v EU podrobněji i z pohledu

historie.

Především jetřeba si uvědomit, že Evropská unie vznikla a začala prakticky fungovat v roce 1993 – na základě tzv. Maastrichtské smlouvy. Nahradila do té doby existující Evropská společenství (Evropské společenství uhlí a oceli, Evropské hospodářské společenství a EURATOM).

Zatímco tato Společenství fungovala převážně na tzv. mezivládním principu, kdy ve všech podstatných záležitostech, o kterých se na jejich úrovni rozhodovalo, platilo právo veta každého jednotlivého členského státu, Evropská unie je založena na tzv. nadnárodním principu, kdy je sama o sobě entitou s právní subjektivitou (to platí od nabytí účinnosti Lisabonské smlouvy) a její klíčové exekutivní a legislativní orgány (Rada EU a Evropská komise) rozhodují na základě většinového hlasování – tzn., že určitá skupina států (kde jsou zvýhodněny státy lidnatější), může vnutit svou vůli státům s opačným názorem, i když je přijaté rozhodnutí v naprostém rozporu s jejich národními zájmy a zájmy jejich obyvatel. Jak bylo a je možné vidět např. v oblasti azylové a migrační politiky – anebo v oblasti energetické politiky a politiky životního prostředí, kdy Evropská komise v minulých dnech přišla s návrhem tzv. klimatického zákona, který má být hlavním pilířem nedávno schváleného tragicky škodlivého Zeleného údelu pro Evropu. Je to nepřijatelný a krajně nedemokratický návrh především proto, že se v něm vůbec nepočítá se souhlasem členských států při postupném zpřísnování emisních limitů.

“Příliš posloucháte své voliče, chovejte se raději jako Evropan na plný úvazek!”

Jean-Claude Juncker (bývalý předseda Evropské komise)

Je samotný způsob rozhodování a hlasování v EU demokratický?

Skutečná povaha a charakter většinového hlasování v klíčovém orgánu EU – Radě (Radách resortních ministrů), která finálně schvaluje veškeré unijní legislativní akty závazné pro členské země – a to, pro které státy je výhodné (a pro které nikoli), nejlépe vyplyne z jednoduché analýzy podob většiny, která je požadována pro schválení daného návrhu.

Jedná se o tzv. pravidlo dvojí většiny (anebo kvalifikované většiny) – které je dosaženo, jsou-li současně splněny dvě podmínky: pro návrh hlasuje 15 států, které reprezentují nejméně 65 % celkového počtu obyvatel EU. A opačně – blokační menšinu (počet hlasů potřebných pro zablokování jakéhokoli návrhu v Radě) musí tvořit nejméně čtyři členské státy, které zastupují více než 35 % obyvatelstva EU.

Což znamená, že zatímco na takovéto zablokování návrhu nestačí ani spojené síly všech států středovýchodní Evropy (ČR, Slovensko, Polsko, Maďarsko, Slovinsko, Chorvatsko, Rumunsko, Bulharsko – a to ani posílených např. o Rakousko), ale mohou jej, na druhé straně, zablokovat Německo, Francie, Španělsko plus jakýkoli jeden další libovolný stát. Pro tvorbu většiny platí principiálně totéž – čili skutečně jde – i z kvalitativního hlediska – o dvojí typ většin (i menšin) ve smyslu „rovný a rovnější a méně rovný“. To je realita demokracie na evropský, či spíše unijní, způsob. Co nenavrhnou a nepřipraví ke schválení Německo a Francie podle svých vlastních zájmů, nemá šanci projít a naopak, jestliže si tyto dva státy předem cokoli dohodnou, tak to později i realizují, a ostatní státy EU již prakticky mohou jenom přihlížet, jak se zase jedná o nich ale bez toho, že by se jich kdokoli ptal. Kde je tedy ta demokracie?

Velké státy EU, zejména Německo, navíc kontinuálně tlačí na rozšiřování oblastí politiky, ve kterých by se mělo v Unii taktově většinově rozhodovat – jedná se zejména o agendy zahraničních věcí, sociální politiky a daňových záležitostí, což jsou v podstatě poslední – a zásadní – politické agendy, které ještě zůstávají v rukou jednotlivých členských států.

Tato navrhovaná změna má být i na programu Konference o budoucnosti Evropy. A o tom, že bude schválena, asi, bohužel, netřeba pochybovat.

Rozšíření oblastí, kde se na úrovni orgánů EU rozhoduje většinovým způsobem o tyto politiky, které jsou od nepaměti základními atributy státní svrchovanosti – společně se snahou o reformu podoby voleb do Evropského parlamentu, která bude také jedním z hlavních bodů této Konference – a na jejímž konci mají být společné celoevropské kandidátní listiny a jeden evropský volební obvod, by to znamenalo faktický konec rozhodovací samostatnosti a národní suverenity malých a středně velkých členských států EU, včetně České republiky.

Zásadní podmínkou a předpokladem toho, aby eurofederalisté dosáhli na Konferenci o budoucnosti Evropy svých vytčených a popsanych cílů, je výběr jejich „delegátů“, který silně připomíná íránské volby. Koho neschválí pořadatelé, nebude nominován („připuštěn“).

Podle posledních informací vrcholný orgán této Konference, plenární zasedání, bude tvořit:

135 zástupců Evropského parlamentu (vygenerovaných prakticky pouze z řad „vládní koalice“ EU – lidovců, socialistů a progresivistických liberálů – možná ještě za podpory zelených a určitě bez zastoupení eurokritických hlasů)

27 zástupců členských států (vlád) EU,

2-4 členové parlamentů každého členského státu EU

3 členové Evropské komise,

4 zástupci Evropského hospodářského a sociálního výboru,

4 zástupci Výboru regionů EU a zástupci tzv. sociálních partnerů na evropské úrovni

To celé znamená, že na tomto fóru budou zcela dominovat zástupci delegovaní nadnárodními orgány EU na úkor volených zástupců občanů členských států.

Je tedy evidentní, že z hlediska způsobu svého vzniku a složení se jedná o naprosto nedemokratické a nereprezentativní těleso. Zejména, má-li mu dle představ Evropského parlamentu předsedat výše zmíněný radikální „eurodemokrat“ Guy Verhofstadt...

Kromě zasedání tohoto plenárního shromáždění mají v rámci Konference probíhat tematická setkání (agory) odrážející priority budoucí EU – na nich má být přítomno vždy 200 – 300 delegátů vybraných tzv. nezávislými institucemi (vesměs jde o politické neziskové organizace /spolu/financované z fondů EU), minimálně po 3 účastnících z každého členského státu EU. Opět se tedy jedná o nedemokratický a nereprezentativní prvek, o způsob delegace zcela mimo jakýkoli volební klíč a princip reprezentace vycházející se svobodné politické a názorové soutěže, o selektivní a jednostranný výběr do velké míry závislý na finančním propojení zastoupených subjektů s EU.

Je tedy jasné, že takto obsazená konference přinese zaručeně pouze ty správně „objektivní“ a „demokraticky“ odsouhlasené závěry!

“Potřebujeme ducha evropského společenství. A v případě nutnosti to musí být vynucené silou!”

Martin Schulz (bývalý předseda Evropského parlamentu)

Z výše uvedeného jasně vyplývá, že posilování moci nadnárodních evropských orgánů a oklešťování

kompetencí národních států je nepokrytý hlavním rysem a cílem (vedení) Evropské unie po celou dobu jejího fungování. Milníky na této cestě od původní Maastrichtské smlouvy byly zejména Amsterodamská smlouva a Smlouva z Nice.

Poté se evropské elity rozhodly k jakési době Maova Velkého skoku v podobě tzv. evropského Konventu (jakéhosi historického předchůdce a předobrazu letošní Konference), jehož hlavním úkolem mělo být sepsání Ústavy pro Evropu, která by „přes noc“ de facto změnila EU na útvar se všemi (vnitřními i vnějšími) atributy státu. A národní státy by logicky „protisměrně“ oslabila.

Občané významných „starých“ unijních států – Francie a Nizozemska – tuto Ústavu v celostátních referendech odmítly. Poté byl proces její ratifikace ukončen.

Ona Ústava se ovšem – obrazně řečeno oknem vyhozena – vrátila s plnou parádou dveřmi v podobě tzv. Lisabonské smlouvy. O té už občané členských států, přestože šlo o největší, zásadní a fatální změnu fungování a podoby EU za dobu její existence, v referendech hlasovat nesměli. S jedinou výjimkou, kterou bylo Irsko, jehož obyvatelé Lisabonskou smlouvu v referendu v roce 2008 odmítly. Dle všech psaných i nepsaných pravidel to mělo opět znamenat konec ratifikace a zasloužené „pohřbení“ tohoto dokumentu. Nestalo se tak – na Irsko byl ze strany dominantních států EU vyvinut enormní tlak, aby referendum zopakovalo.

A po obrovské všestranné masáži hraničící s vydíráním bylo toto druhé referendum vypsané na říjen roku 2009. Tehdy už byla Smlouva přijata –

a v podstatě jen díky tomu následně „celoevropsky“ vstoupila v účinnost.

Nástroj opakování referenda, když to první nedopadlo podle představ eurofederalistických pohlavářů, nebyl v tomto irském případě použit v historii EU poprvé.

Poprvé se tak stal v roce 1992, kdy Dánové odmítli přijetí samotné Maastrichtské smlouvy – čímž mohl projekt arogantního usurpování moci orgány EU (zaslouženě) padnout hned na samém počátku. To pochopitelně nebylo v zájmu tehdejších architektů prohloubení evropské integrace na supranacionálním základě, a tak se o rok později konalo referendum nové, ve kterém Maastrichtská smlouva i v Dánsku schválena byla.

Irové si svou premiéru v opakování referenda o záležitostech EU odbyli v souvislosti s všelidovým hlasováním o Smlouvě z Nice z roku 2001, kdy ji napoprvé odmítli – a až napodruhé složili, opět po nátlaku, ve kterém hrál prim tehdejší eurokomisař Verheugen, „reparát“.

Když se tedy donedávna evropští federalisté (za podpory některých svých britských soudruhů) snažili usilovně tlačit na vypsaní druhého „brexitového“ referenda, nešlo o žádnou výjimku či exces – ale o nejvlastnější projev ztahu EU k demokracii, o jev, který je v jejích genech zakódován od samotného počátku její existence: Bude se prostě hlasovat tak dlouho, až dosáhneme žádaného výsledku.

„V EU již nesmí být místo pro slova jako národ a vlast ve smyslu národním. Nová Evropa musí vymazat tyto pojmy ze slovníku. V EU není pro tyto pojmy místo. Čím dříve si to všichni uvědomíte, tím lépe.“

Hermann van Rompuy (bývalý předseda Evropské rady)

A není se co divit, zejména, když hlavní motor evropské integrace, unifikace a federalizace, Německo, má k demokracii odjakživa velmi specifický vztah.

Dobře patrné to bylo například na nedávném přístupu německých politických elit k povolebnímu vývoji ve spolkové zemi Durynsko, který dokazuje, že náš západní soused neochvějně směřuje k autoritářskému režimu, pokud už jím spíše není.

Volba durynského ministerského předsedy Kemmericha ze strany FDP, pro něhož v tajné volbě hlasovali i politici CDU a poslanci zvolení za Alternativu pro Německo (AfD), byla totiž podle německé kancléřky Angely Merkelové neodpuštělná. „CDU se na takové vládě podílet nesmí,“ zdůraznila šéfka německé vlády. „Byl to špatný den pro demokracii. Byl to den rozchodu s hodnotami a přesvědčením CDU“, uvedla také.

Dosahovat parlamentních většin s AfD podle Merkelové není možné. Výsledky sdurynského parlamentního hlasování musely být podle ní „vzaty zpět“. Události okolo volby (a následné okamžité vynucené rezignace) premiéra durynské zemské vlády tedy mj. plně odhalily pravou povahu a podobu německého politického režimu. Respekt k výsledku demokratických voleb očividně není jeho součástí.

Jde o systém, který je ve svých samotných základech nedemokratický a vykazuje jasné totalitní tendence. Útočí na základní principy demokracie, ke kterým patří zejména svoboda volby a politické soutěže a respekt k většinovému rozhodování. Současně tento systém (a jeho média, neziskové organizace a další režimní aktéři) nepokrytě útočí na základní občanská a politická práva části svých občanů, členů a voličů AfD – diskriminuje je za jejich politické názory, šíří nenávist a nesnášenlivost – zejména vůči jakýmkoli projevům euroskepticismu, obhajoby národních zájmů a konzervativních hodnot. Potom není vůbec divu, že se podobné „manýry“ už delší dobu přenášejí do podstaty politického stylu EU.

„Hranice jsou nejhorší vynález v dějinách lidstva.“

Jean-Claude Juncker (bývalý předseda Evropské komise)

Ve světle výše uvedených okolností vyvstává nový pohled i na imigrační invazi, kterou eurofanatička Angela Merkelová v roce 2015 pomáhala rozpoutat a eskalovat. Dovozem milionů imigrantů, uplacených štědrými sociálními dávkami, bylo do EU zároveň importováno rovněž několik milionů (budoucích) voličů, kteří téměř s jistotou vždy budou volit toho, kdo jim tyto dávky poskytuje a ne toho, kdo je chce vrátit domů.

Čím více ilegálních migrantů, tím více hlasů za pár let. Ve spojitosti s drastickým potlačováním jakýchkoliv politicky nekorektních názorů, které nesouhlasí s masovou nelegální imigrací a s islamizací Evropy – anebo se snad ozvou proti násilí páchanému imigranty zejména na ženách – je dostatek hlasů, a tím i demokratický nátěr, zachován. Tím je kruh neomezené (nad) vlády evropských potentátů uzavřen a zajištěn.

Pravidlo „rovného, rovnějšího a nerovného“ v EU je – na pozadí migrační krize – velmi dobře patrné i na vztahu k dodržování samotného evropského práva jako takového. Státy, které evropské právní předpisy v oblasti migrační a azylové politiky (zejména tzv. dublinská nařízení) masově a dlouhodobě porušovaly (Řecko za vlády Syrize, Itálie, kromě období, kdy byl ministrem vnitra Matteo Salvini a Německo nonstop) byly bonifikovány a dávány ostatním za vzor – zatímco země, které tyto právní normy zodpovědně dodržovaly a aplikovaly v praxi – a tím i chránily zásadní bezpečnostní zájmy Evropy a jejich obyvatel (primárně Maďarsko), byly všemožně dehonestovány a tento jejich přístup byl záminkou pro jejich nejružnější sankcionování v institucích EU včetně jejího Soudního dvora.

A naopak, subjekty podporující a organizující ilegální imigraci do Evropy (zejména nejružnější NGO) nejen, že nebyly za tuto kriminální činnost stíhány a potrestány, ale byly – a jsou – nadále ze strany orgánů EU všestranně podporovány a štědře financovány z tzv. evropských fondů, tj. z peněz evropských daňových poplatníků, jejichž životní zájmy tato ilegální migrace do Evropy objektivně a rozsáhle ohrožuje a poškozují.

Trpké plody tohoto nebezpečného avanturismu sklízíme i dnes, na turecko-řecké hranici, kdy se vyděrač Erdogan domáhá zvýšení výpalného, slíbeného mu nemravnou dohodou „EU-Turecko“ uzavřenou opět pod patronací kancléřky Merkelové v roce 2016. A Vysoký představitel EU pro zahraniční politiku Borell mu jej dojel osobně slíbit, místo toho, aby Evropská komise významně podpořila svého člena, Řecko, který čelí ohromným bezpečnostním rizikům vyplývajících z Tureckem organizované ilegální migrační vlny, a který EU prosí o pomoc.

Pokud bychom chtěli být poněkud jízliví, mohli bychom konstatovat, že v poslední době se Evropská unie snaží kompenzovat deficit demokracie ve svých strukturách zvýšeným tlakem na některé neposlušné státy formou tzv. sankčních řízení. V současnosti jsou „v běhu“ tři takováto řízení, na jejichž konci může být zastavení financování z fondů EU a odebrání hlasovacích práv v orgánech EU příslušným státům – jde o Polsko, Maďarsko a Rumunsko.

Řízení, která má v Evropské komisi v gesci Věra Jourová (mimořádně – má na starosti i přípravu výše popsané totální reformy voleb do Evropského parlamentu) jsou oficiálně vedena pro „porušování zásad právního státu“ ve jmenovaných zemích. Toho se mají Polsko, Maďarsko a Rumunsko dopouštět tím, že jejich ústavní orgány, zvolené ve svobodných a soutěživých volbách, navíc zcela v intencích primárního práva EU, přijaly určité úpravy legislativy v oblastech vysokého školství, justice, financování a kontroly neziskových organizací či veřejnoprávních médií.

Což jsou všechno záležitosti, právě i dle evropských smluv, svěřeny do výlučné kompetence členských zemí. Ale, co je dovoleno Bohovi...Apolitické a promigrační neziskové organizace, tytopilíře „nového evropanství“, které by pečlivý pozorovatel dění mohl označit třeba i za 5. kolonu EU, jsou přece nedotknutelné...

Sečteno a podtrženo: jestliže se tedy ptáme, kam zmizela demokracie z procesu evropské integrace a z Evropské unie samotné, jde, slovy klasika, o nesprávně položenou otázku. Demokracie v EU totiž nikam nezmizela. Ani nemohla – protože tam nikdy nebyla.

Jiří Kobza je poslanec Parlamentu ČR, Tomáš Doležal je jeho asistentem.